

Revija SRP 21/22

Barbara Kapelj

SRECHELOVKA

(Drugi Del - Nadaljevanje Iz Predhodne Sht. Revije Srp)

Osebe (Nastopajochi):

Tenida srechelovka otozhna

Herod

Mesar

Angeli

Moran, brat

Mozhje s kovchki

Tutke (vlachuge)

Kraljica Tutka

Eumida

Junida, stara mati

Garach

Kurba I., II.

in vlachuge

Ljudje

Glasovi

Glasovi otrok

On

Izterjevalec zhivljenj I., II.

in izterjevalci zhivljenj

Nora starka

Nori slepec

Gospod Brezmesni

Norica

Otroci

Zhenske

Plesalec

Plesalka

Jechar I., II.

Bodochi svetniki, svetnice

Gospod Depilator

XI

(Nora starka s svetilko v roki odpre tezhka vrata. Vstopi Tenida. Temno je. Starka ji posveti s svetilko v obraz.)

NORA STARKA: Oh, ste le prishli. Lepo. Lepo. Smo pa res veseli. Veste, dolgo smo vas chakali Smo zhe mislili, da vas ne bo in da je vse zaman. Dandanes le malokrat odpremo ta vrata, le malokoga zanese sem.

TENIDA: Zveze so krive. Veste, vlaki tako chudno vozijo. (zase) Spet norci. Ampak to postaja zabavno. Morda bom na koncu le odkrila, kaj vse se skriva za tem.

NORA STARKA: Ja, ja Vozni redi so danes tako chudni. Spreminjajo se in hitijo naprej. Ampak, kaj bi mi? Zhivljenje pach gre. Mi se mu pach ne smemo postaviti po robu. Smo tako majceni. Prav smeshno bi bilo, che bi se upirali Vi ste se pa spremenili! Seveda, zhe dolgo je tega

TENIDA: To je smeshno. Prisezhem, da je she nikoli nisem videla.

NORA STARKA: Takrat so pihale ledene sape, da je kar dushe jemalo. Kruti chasu, pach. In skoraj nich nismo napredovali.

(Pride nori slepec in vzame starki luch)

(krichi) Kdo je vzel luch? (s palico tepe po zraku)

Tak, vrnite mi jo, no!

(Slepec obsveti svoj obraz)

Ah, vi ste to.

NORI SLEPEC: Dober vecher

TENIDA: Saj je vendar slep. Kako ve ?

NORA STARKA: Ve, ve za luch in za vecher.

(slepcu) Ste dobro danes?

NORI SLEPEC: Da bi ne mogel bolje. Res, hvala.

NORA STARKA: Pa otroci, so zdravi, kaj?

NORI SLEPEC: Ho, Simeres je prav krepak, Aritonils she nekaj boleha, Amis ima prekrasne ochi, tako pravijo, Lajokres je danes prav chudne volje, Kristoperin je jokala vso noch. Bolel jo je trebuh. Revica. Hesos je pa zhe debel

TENIDA: (starki) Koliko otrok ima?

NORA STARKA: Ah, misli, da je bil nekoch pravi Casanova.

NORI SLEPEC: (odhajajoch) Perpentina izredno lepo igra violino. A se najbrzh ne bo porochila Tihoprav je ujel ogromno ribo med vrachanjem iz shole, Vedriprav je zbezhhal od doma, ker je bila hrana slaba

(Brezmesnik jo primaha mimo in vzame starki luch).

NORA STARKA: Vrnite mi luch!

(starki spodrsne in pade)

BREZMESNIK: Tla so pa mrzla, kaj? Nich ne moremo zato. Prav nich.

(Tenida pomaga starki)

(Tenidi) Ste zhe ugotovili v chem je bistvo zhivljenja?

TENIDA: (starki) Kdo je to?

BREZMESNIK: Spet in spet postavljate vprasanja, ampak jaz hochem odgovore. Odgovore!

TENIDA: Glede bistva zhivljenja?

BREZMESNIK: Spet vprasanje! S tem je pa res ne boste dobro odnesli. Sicer pa, kaj niste nikdar pomislili, da bi bile tudi brezmesne klobasice dobre?

TENIDA: Brez zelenjave? Ste mislili take?

BREZMESNIK: Vi ste dosledni. Vprasanje na vprasanje. Jaz tega ne prenesem. Ampak naj vam bo, niste videti prevech stari, plenice ste pa najbrzh zhe odrabili, kaj?

TENIDA: No ...

BREZMESNIK: Ah, kje smo ostali?

TENIDA: Pri klobasicah.

BREZMESNIK: Pa saj vem! Te fraze so pach nujne v pogovorih; so vljudnostne in pogovor je z njimi pestrejsi.

TENIDA: Pa klobasice?

BREZMESNIK: A klobasice mislite? Vztrajam pri brezmesnih klobasicah in ne ...

TENIDA: Zelenjavnih?

BREZMESNIK: Brezmesnih. Brezmesnih. Brezmesnih klobasicah pa konec, pa AMEN, pa pika, pa brezmesna klobasica.

TENIDA: Torej so te klobasice lahko tudi iz zlata?

BREZMESNIK: Nemogoche. So brezmesne in ne zlata (krichi). Brezmesne, brezmesne! Nisem pomislil, da ste gluhi ... ali vsaj naglushni. Morali bi posvetiti vech chasa brezmesnim klobasicam, ki so lahko v svojem bistvu bistvo sveta, pa bi vam bilo zagotovo bolje. Vashe ushesne in nosne votline bi bile chistejshe in dozvetnejshe za prah zhivljenja. Kladvca pa bi bila: "Bum, bar, bum, tokati, tokati, bum bar, bum, tokati. Bum, bar ..."

NORA STARKA: Pojdiva naprej.

TENIDA: Ne, ne. Ravno sem se zachela zabavati.

NORA STARKA: Mislite resno?

TENIDA: Ja, ja. Zdaj lahko uzhivam to norost.

(Brezmesnemu) Hej, gospod e kako zhe

BREZMESNI: Gospod B.

TENIDA: A, gospod B.

BREZMESNI: B - Brezmesni ali B v trikotniku ali B kot gospod B, ki gre iz kraja X v kraj CC na sprehod in zavije she v trgovino po brezmesne klobasice, ki jih lahko dobi tudi pri mesarju, a mora zanje odshteti she toliko vech denarja kot za kilogram jabolk v kraju E, kjer je babica pojedla she dve jabolki in tri orehe in sedaj shteje, koliko je ena jedel pomarancha plus ena jedel pomarancha, ker kar ne more ugotoviti, koliko C - vitamina je v skupnem seshtevku, ker le - tega ne dobi in je preprichana, da ga je veliko manj v rjavi shkatlici Cedevite z oranzhno - rumenim pokrovchkom, ki ne shumi, ne shumi, ne shumi, sh, sh, sh, ker ni Shumi, ki nima visokega C, ker je mogoche neka pevka zdaj zapela visoki L, pa ta ne obstaja in melodija narashcha v "crescendo" in gospodu doni v ushesih mehcich tako zelo, da mu stare noge, ki niso nich vech kosmate, pach pa izredno krchno - zhilnate, ponorijo v divji tek, ne za olimpiado, pach pa za nalogo, pri kateri se hitrost vecha in vecha in vecha in omejitev ni in ni, ker je gospod prestar in nima nobenih rozastih listkov s podobicami, pa podobice niso niti od Jezusa niti od Tita. Hitrost pa raste in ko dosezhe sto kilometrov na uro, se gospod usede na hlod in utrujen sicer pa, hoteli ste me nekaj vprashati?

TENIDA: Ja.

BREZMESNI: No, kar, prosim, vprashajte!

TENIDA: Ja

BREZMESNI: No, nikar tako obotavljajoche, saj ne grizem

(si brusi zobe).

TENIDA: Ja, gospod B, samo da

BREZMESNI: Natanko tako, govorite z gospodom B, ki bi bil lahko iz pravokotnika ali ...

TENIDA: Iz chesa so brezmesne klobasice?

BREZMESNI: Iz chesa so brezmesne klobasice? Ho, ho, ho ... Kako bedasto vprashanje! Neumno, to pa morate priznati. Kaj takega pa she svoj zhivi dan nisem zaznal v svojem ushesu. Kako trapasto! Kaj takega! Iz chesa so prezmesne klobasice? Kaj takega! Ne, ne, nemogoche. Prismuknjeno, prismuknjeno do kraja. Oh, ti, groza, ti, iz chesa so brezmesne klobasice? No, ta je pa dobra, ta je pa res odlichna, ja, odlichna, moram rechi (odide hihitaje)

NORICA:

Nozhice so si nozhico podale,
gazile so krvave rechice,
spushchale so se vodice po bregovih belih,
brehovih belih, belih grudi,
ki so trepetale, drgetale.
Jok se je strnil v brhajocho gmoto,
otrok je nemo zrl v samoto
Kje so sanje,

ki smo jih zgubile,
kje so solze,
ki smo jih tohile,
prsi ti vse drgetajo,
zvijajoče pushchajo te v neresnici,
sluzasti jeziki grizejo v mednozhje,
plazijo se ti smrdeči v podkozhje.
Zajokam, zajokam,
zaradi tebe,
zaradi sebe,
zaradi vseh nas.
Zajokam, zajokam,
ko strehe vse rdeče trepečejo v temi,
ko svetla luh za vedno potemni,
v daljavi pa pojo raztrgani orli,
ki onemogli so in brez krvi.
Kri se cedi v potokih,
pochasi plava ...

NORA STARKA: Je pestro življenje pri nas, kajneda?

TENIDA: Precej nenavadno, ja.

NORA STARKA: Oh, kako lepo danes svetijo zvezde.

TENIDA: Le kje jih vidite? Nebo je oblačno in mrko Kot gosta temna gmota prekriva ves zvezdni sijaj.

NORA STARKA: Ne. Le dobro pogledjte, pa boste videli zvezde, vse zvezde svetle in temne....

TENIDA: Res jih ne vidim, pa naj she tako napenjam oči.

NORA STARKA: Mar ne verjamete? Mislite, da uboga stara ženska lazhem, ali kaj? Po vseh teh letih in letih resnice, ki sem jih preživela razsodna in pravichna? Pri prichi se zabodem z meni ljubkim bodalom.

TENIDA: Nikar! Nikar. Seveda vidim zvezde, ogromno jih je, vse vrste zvezd: sive, srebrne, rdeče, zelene

NORA STARKA: Jih tudi vi vidite toliko in v prav takih barvah?

TENIDA: Ja. In zlate. Te so največje.

NORA STARKA: Ne, največja je tista rumena, ki sveti tam doli na zahodu

TENIDA: Pa res. Chudovita je.

NORA STARKA: Kaj pa tista vijolichasta, na severu?

TENIDA: Prelepa Lesketajoče se in

NORA STARKA: No, nikar ne lazhite. Saj vijolichaste sploh ni.

TENIDA: Da je ni?

NORA STARKA: Ne, ni je.

TENIDA: Ampak jaz jo vidim, mogoče je vi ne, ker

NORA STARKA: Kaj, da jaz, uboga žena, ne vidim vseh zvezd?

Takoj si bodalce v srce zabodem.

TENIDA: Nikar, no, saj ni, ni vijolične zvezde.

NORA STARKA: Je res ni?

TENIDA: Ne, ne, raje mi pripovedujte o moji materi.

NORA STARKA: O, to pa prav rada. Vasha mati to je bila res izredna ženska tako lepa ženska ... Bila je kot nekakšen otok med ljudmi lep, tavažoj Nenavadna ženska!

TENIDA: Zid je pred nama.

NORA STARKA: Zid, ja. Kar malo prekmalu je prišel, kaj? Veliko bi vam še rada povedala, pa se ne smem vseh zadrževati. Lepo je bilo, da sem vas spet videla. Samo do tega zidu smem, naprej pa ne, veste. Nam ni dovoljeno. Dala vam bom tole (ji da bodalce) za spomin, mogoče se bova še kdaj videli. Pozdravite zvezde na oni strani. Tiste so čisto drugačne. Vijolične, kajne?

TENIDA: Oceansko vijolične.

XII

(množica ljudi, Moran)

MORAN: Prihaja, prihaja. Končno. Zgrabite jo, močno jo držite (množica jo zgrabi), da nam ne uide. Tokrat ne uide. Ne uidesh mi, slishish?

TENIDA: Moran?

MORAN: Tvoj slavni brat. Ocenimo jo, ocenimo jo, kot se oceni kravo!

MNOŽHICA: Ji bomo tudi žig zabili v glavo?

MORAN: Seveda, tak vijoličast.

TENIDA: Vijoličast kot zvezdice

MORAN: Pripeljite jo sem. Ja, dajte jo na podij, da jo vidijo vsi, da jo ocenijo vsi.

Kakšna se vam zdi?

CHLOVEK 1: Ni lepa.

CHLOVEK 2: Oči ima pa škilaste.

CHLOVEK 3: Lase chisto brez barve in razcapane.

CHLOVEK 4: Noge so krive.

CHLOVEK 5: In prsi nich ni.

CHLOVEK 6: Razgalimo jo, kaj?

TENIDA: Samo tega ne!

MORAN: Chakajte, she dusha, kakshna je njena dusha?

MNOZHICA: Smrdljiva kot gorchica in prazna, prazna kot preluknjan meh, zrachnica.

MORAN: Kakshne ima zobe? Le poglejmo In ne ugrizni me, psica.

TENIDA: (ga zabode) Vech kot to, vech kot to.

Nikoli vech ne bosh delal tega, Moran. Predolgo si zhrl mi moje meso. Predolgo si se zjedal v moje mozgane in mi jih tlachil, tlachil, da so jih bile le she pene, pene chrne krvi. Nikakrshnih zhigov, nobene krave, sam mukaj na glas:"Muuuuuuu", che to je mogoche. Zdaj bom zhivela, cheprav kruto, a preziveti moram, chetudi umrem she ta hip, morda pa ob svitu, ali nikoli Vedno sem se te hotela znebiti, znebiti tega tvojega ostudnega kvasanja, ki je bilo brez repa in glave, tega tvojega norchevanja in tlachenja na dno, na kup gnoja. Oprosti, mogoche tole ni pravi nachin. Postala sem krvolochna. Glej te roke! Nikoli nisem bila, nikoli prej, samo ob tebi in zaradi tebe. Bodalce je bilo tako lepo in chisto in nezhuo in vedno sem te zhelela pribiti na steno, kot nadlezhnega komarja, ti razbiti to glavo, to betico, to chrepinjo nicha. Nisem storila tega. Tole je lepshe, kot si si zasluzhil. Samo da utihнеш, vesh, vse bi storila, da bi tvoj pogled ostal tako prazen, da bi nikoli vech ne odprl tistega smrljivega gobca, iz katerega si pljuval, pljuval po meni, kot ne store niti zhivali. In scal si po cestah Scal nad usodo, nad zhivljenjem si scal

ON: Tenida? Pusti, konchano je, Tenida.

TENIDA: Ti?

ON: Me ne poznash? Tenida?

TENIDA: Ne, ne, ampak

ON: Pridi!

(odideta)

XIII

ON: Sedi. Bova pila?

TENIDA: Prav. Prosim.

ON: Kaj pa? Kaj mochnega?

TENIDA: Nekaj zelo mochnega (ji da pijacho)

ON: Sram te je pred mano.

(tishina)

TENIDA: Ja, sram.

ON: Zakaj le? Zato, ker nama je bilo lepo?

TENIDA: Se spomnish tega? Se je res zgodilo?

ON: (jo zachudeno pogleda) Tenida?

TENIDA: Nisem bila preprichana Vse kar izgine in spet pride in izgine Mislila sem, da ti tega nisi vedel.

ON: Ljubila sva se In bilo je lepo Uzhival sem. Ti ne?

TENIDA: Sram me je. Zelo me je sram. Tako zelo.

ON: Zakaj, za bozhjo voljo?

TENIDA: Tezhko mi je. Tezhko je povedati. Prekleta! Besede mi ne gredo, pa saj slishish in vidish. Slisal si vse, kar so govorili.

ON: Ja.

TENIDA: In vse je res. V tem je problem. Krive noge, uvela, siva lica, grda sem. Zato, zato sem ga ubila Nisem prenesla, nisem prenesla, verjemi. Ta njegova spoznanja, ki so bila resnichna.

ON: Ni res. Jaz sem uzhival s tabo. Zato me bodo obsodili.

TENIDA: Tudi tebe?

ON: Ja, otroke imam in zheno in neodpustno je. Vsaj tako se jim zdi.

TENIDA: Zdaj sem pravzaprav pomirjena. Nich vech nisem tako napeta. Vse se je spustilo z mene, kot z neizpete strune ... Ampak sram she vedno obstaja Uzhivala sem, razumesh? Uzhivala sem med svojo pohotnostjo. Pa kaj ti to govorim!

ON: In zakaj ne bi?

TENIDA: Kaj nisem vredna.

ON: Vredna?! Nehaj s tem. Zhivljenje je prekratko.

TENIDA: Kako sva sploh prishla skupaj?

ON: Ne vem, zadnje dni se dogaja nekaj chudnega.

TENIDA: Tudi tebi? Potem je res. Mogoche je res. Vse je res.

ON: Kaj?

TENIDA: Vse, vse to. Izginja. Hitro izginja in se spet vracha, kot sanje, kot more Peche me vest. Obsodili naju bodo. Ampak meni naj kar zapishe smrt. Ne bom se jim upirala.

ON: Mogoche si nosecha.

TENIDA: (se posmeje) Nich zato. Nikoli ne bom dochakala dne Bi lahko vse izkoristila?

ON: Ljubil bi te na trotoarju. (se smejita)

TENIDA: Na trotoarju?! Nemogocha beseda. Tako in popolnoma nemogocha.

(Pochasi ji sklonjeni drsi po hrbtu)

ON: Ti je to vshech?

TENIDA: Zlobnezh

ON: (jo oklene z rokami) Izkoristiva vse te trenutke, zhe jutri, lahko zhe jutri, jutri ...

Polzim ti med rokami

ti bozham strte dlani

(tema)

XIV

(Ista soba sedita vsak na svoji strani sobe)

(.... chakata in to ju vznemirja)

(nich se ne premakne)

TENIDA: She vedno ostajava skupaj. Chemu vendar? Najini trenutki se ustavljajo. To ne prinasha nichesar.

ON: Najbrzh prezhijo na naju.

TENIDA: Naj prezhijo. Meni je vseeno. Vem, tebi ni. Saj razumem. Ne, pravzaprav ne razumem nichesar Ljubosumna sem, ljubosumna na vsak tvoj korak, ki ga posodish pesku pod nogami, na vsak list, ki se ziblje nad tvojim klobukom, na vsako pikico zraka, ob katero zadane tvoja sapa.

ON: Mogoche se je vse pomirilo. Zdi se tiho.

TENIDA: Morda naju pustijo bile so le moreche sanje in konec. Ubila sem brata, she prej sem spala z moshkim in spet sem spala in se ljubila Chutim konec Plazi se proti meni in me grabi. Mogoche je to le konec teh chudnih in zmeshanih blodenj. Za temi zidovi je mogoche spet tisti postani mir in prostor, v katerem se ne poznavata.

ON: Povsod bi te spoznal. Shel bi in bi te ljubil.

TENIDA: Ne. Najino bivanje je mogoče le v tem prostoru. Samo tu sva lahko za hip skupaj, nikjer drugje, v nobenem času. Nikoli, nikdar več. Zunaj tega še vedno čakam z utrujenimi rokami. Čakam na tvoje korake.

Domov bi šla. Morda spet pridem v svojo sobo. Rekli so sicer, da je vse pogorelo. Da sem vse zazhgala A morda so to le prazne marnje, le stvari, ki se dozdevajo, a nikoli niso bile resnične? Se ti zdim zmedena?

ON: Ne. Še sam se ne najdem.

TENIDA: Vsaj še nekdo! Ko bi bila daleč stran in vedela, kaj je z mano. Ko bi bil to travnik in mirno sonce in rahel veter na njem in bila bi prosta in še vedno bi imela čas

Pravzaprav bi ushla.

ON: Skupaj.

TENIDA: Ushla bi temu trpljenju, se mu izognila, ker mi preseda. Noben Kristus nisem in nobena svetnica, tega trpljenja pa ni ne konca, ne kraja Ker vleče se, kot ogaben sluzast pljunek Kar vleče se v moro, ki nikoli ne izgine. In zakaj naju sedaj pushchajo sama, zakaj ne rečejo: "Hej, Tenida, chez tri sekunde gresh na morishche. Še zadnjih si umij zobe!" Ali: "Hej, vidva, pojdita, te more je konec za danes, za jutri"

(slishi se jok otrok) Ta jok. Zdaj vem, Herod je bil.

ON: Kdo?

TENIDA: Moj prijatelj. Bil je zelo hudoben, a sčasoma ga razumem. Vsi smo hudobni. Morilka, več, da sem morilka? Morilci so ponavadi pishopati. Te ni nič strah? Kaj, če te ubijem?

ON: Bilo bi zabavno.

TENIDA: (ga davi) Mogoče bi te lahko res ubila, bil bi presenečen. Še vedno ne morem verjeti tem rokam, da so morile. Zakaj ste to storile, botrice? To se ne sme!

(se smejeta)

IZTERJEVALEC I: Kakšen smeh! Kmalu bo tako zamrl, kot zamro oči povozhenemu machku na vashki cesti. Konec je vajinih igric, skrivanj. Ne pobegneta! Ne izmuzneta se!

TENIDA: Nimava namena. Vsaj jaz ne.

IZTERJEVALEC II: (hoče odpreti vrata ... pokljuka, vrata se ne vdajo. Zachno butati po njih).

Ho, zaklenila sta se, praseta, ampak takih ukan mi ne priznavamo. Bolj zvite smo zhe reshili. Razbijte vrata! Pazite, da ne pobegneta, da se ne spremenita v nič. Morda sta v zasedi. Kdo bi vedel?! Ljudje so vsega zmožni. (razbijajo po vratih)

TENIDA IN ON:

Vi, kar vstopite,
bratje moji,
bratje moje sestre krvi,
vi kar vstopite,
svatje moji,
belih vam morij skrijem v dlani.
Nich ne jokajte,
udje moji,
udje mojih sanj strdi,
vi ne jokajte,
udje moji,
tezhkih bremen vam vlijem v kosti.
Sladkega vina piti vam dam,
dobrih pogachic najdete tam,
kjer moje sanje se zavrte,
kjer more kose vse pokose.

IZTERJEVALCI:

Le seci, seci ti s sekirico,
presekala nas ti ne bosh,
le kosi, kosi s kosico,
pokosil ti nas fant ne bosh.
Mi mochni smo,
mi plavamo po krvi in po zlu,
resnico mi le hichemo,
pravico mi le ishchemo,
zlochine vse dokazhemo,
obtozhence obesimo.
Kdor kriv je,
ta naj placha,
kdor nedolzhen je,
ta naj trpi,
v Jezusu naj najde pot
in ljubezen do krvi.

(podrejo vrata)

TENIDA: Kakshna kriva vera krivih naukov. Jaz nisem noben Jezus Kristus, sem Tenida Srechelovka Otozhna in ni mi treba trpeti. Ni mi v veselje viseti razpeta na krizhu in kazati se svetu v kriku. Tega enostavno nisem sposobna. Zmotili ste se. Nihche me ni poslal na ta svet s kakshno posebno nalogo. Raje bi se vrnila in prodajala paradizhniko, bi smela to?

IZTERJEVALEC I: Nikar se ne hecajte z mano, gospodichna. Mi smo varuhi pravice, mi vemo, kaj je prav in kaj ne. A vi ne. She niste dozoreli.

IZTERJEVALEC II: In poleg tega, shaliti se z vishjimi osebami je najvechji drzhavni greh.

TENIDA: Oprostite, a res ne poznam zakonodaje te vashe drzhave.

IZTERJEVALEC II: Samo tiho, samo tiho bodite. Nihche vas ne bo poslusal. Nihche.

IZTERJEVALEC I: Nobenih opravičil ne sprejemamo. Nich ne pomaga, che nas ne razumete. Pri teh stvareh smo nepopustljivi.

TENIDA: Pri kakshnih stvareh?

IZTERJEVALEC I: Ne bom ponavljal.

IZTERJEVALEC II: Che nas ne razumete, vam ne moremo pomagati.

TENIDA: Ne vem, kdo koga ne razume Jaz vas ali vi mene Mislím, da bi bilo bolje, ko bi mi vsaj povedali, kaj bo z mano. Stojnica me najbrzh she chaka in paradizhnike so pripeljali in zhe me je strah, da me bodo hudo kaznovali, ker ne opravljam svojega dela. Razumete? Manjkala sem in to je nepopravljivo.

IZTERJEVALEC I: Mi ni nich zhal. Nas to ne zanima. Ali vsaj to razumete?

TENIDA: (posmehljivo) Ne, ne, niti sluchajno.

IZTERJEVALEC II: Nikar ne brijte norcev iz nas. Mi smo dostojni ljudje.

TENIDA: Oh, kako ste smeshni.

IZTERJEVALEC I: Kaj ste si predrznili rechi?

TENIDA: Nich, nich.

IZTERJEVALEC II: Za ta vash nich vam bomo krepko posvetili z luchjo, da vam bo svetila she dotlej v glavi, ko vam bo temen rog zaprl prehode do ozhganih odprtinic.

TENIDA: Samo tega ne.

IZTERJEVALEC I: Bilo bi bolje, ko bi molchali.

IZTERJEVALEC II: (se priblizha Njemu) Kdo je ta lepi princ, ki so mu sive mishke odnesle tudi jezichek? Se je izgubil v gozdu?

IZTERJEVALEC I: Morda pa ishche kaj, da bi ga zadelo v glavico?

IZTERJEVALEC II: Kakshno pushchico ali raje kroglico?

ON: Vse naredim. Prodam glas, dusho, vse moje telo. Pustite me domov, k zheni.

IZTERJEVALEC I: Mali Faustek, kaj?

ON: Veste, otroke imam in mlado zheno, moram domov. Poglejte, koliko je zhe ura. Otroci chakajo, da jim zapojem uspavanko, tisto "Zvezdice se prizhgo"

IZTERJEVALEC II: Ne delajte iz sebe she vechjega cepca, kot ste. Bedak!

ON: Ampak res, razumite me. Mlada zheni doma objokana sedi ob sliki in chaka name.

IZTERJEVALEC I: Ob sliki? Ti, narcis narcisoidni.

IZTERJEVALEC II: Je čakala na vas tudi takrat, ko ste se s tole predrznico porivali po tleh? Je tudi tedaj jokala ta vaša mlada žena, a?

IZTERJEVALEC I: Ste mislili medtem, ko ste poljubljali tole candro, na njene ogromne rjave solze, ki so zhe prepolne stare krvi?

Ste morda za hip ugledali svoje otroke, kako se nemirno premetavajo po posteljah, ker niso dobili tiste vaše doze uspavanke, tiste male injekcije v prst, kaj?

ON: To je bilo prvich in zadnjih Obljubljam!

IZTERJEVALEC II: Ja, to vem. Nich mi ni treba obljubiti.

ON: Potem bom le lahko shel k svoji družini?

IZTERJEVALEC I: Na toplo pech, pa na govejo juhico brez Knor kocke, s petershiljchkom in kronicami in polzhki. S shchepcem soli in drobnim koshchkom mesa in z oblachki olja. Ne, seveda, ne. Nikoli, nikoli, nikoli!

ON: Res ni niti prahu upanja?

IZTERJEVALEC II: Phhhh - sem ga zhe odpihnil, dragec. Konec je.

TENIDA: Slabich je. Zakaj se je izkazal za takega, mati mila moja. Mislila sem, da bo vzdržal.

Ampak ne bo. Zlomil se bo in konec bo z njim. Morala bi mu pomagati, ga vzpodbujati. Ampak jaz nisem noben sociolog, ne psiholog, ne egov bog.

Tenida sem in sem sploh ženska? Kje je tista krhka ženskica v meni, zakaj reshujem moshkega? Bojni duh? Za kaj? Saj to je smeshno bojni duh (se zvija od divjega smeha), (se umiri). Che On ni moshki, jaz nisem ženska. Kaj je to - ženska? Nikoli nisem bila ženska. Kaj je to? Kdo je to? Visoke pete in ljubek glas in sanjave oči in ognjeni lasje in bele prsi in zibajochi pas? Ne morem. Kdo neki mi je naložil vse to breme? Kdo neki me je hotel tako ponizhati in spraviti na tla, na samo dno? She ubiti se ne morem v miru. "Slabich si, che ne nosish krizha, slabich, slabich, slabich!"

ON: Imejte vendar usmiljenje, nikar me ne usmrтите.

IZTERJEVALCI: Lachni otroci in napihnjeni trebuh in muhe na telesu in rumene oči - so to mogoče vaši otroci?

ON: Ne, vendar

IZTERJEVALCI: Nichesar drugega vas nismo vprashali.

IZTERJEVALEC I: Vashim otrokom ni nich hudega, zakaj nas imate za tako neumne? Ste res tako neumni, da si hochete slabshati svoj položaj?

ON: Ne, ne, vse storim.

TENIDA: Ponavljash se. Nehaj! (izterjevalcem)

Pustite ga. Kriva sem jaz in nosim vse. PrelozHITE she njegovo krivdo, ki je nikakrshna, na moja plecha. Pustite ga. Preshibak je. Samo pustite ga!

IZTERJEVALEC II: Zhenska zmeshana, rajshi bi prosila zase kot za tujca.

TENIDA: Ni mi tujec.

IZTERJEVALCI: Moshki je. Moshki so zhenskam tujci.

TENIDA: Ni chisto tako.

IZTERJEVALEC I: Tiho!

IZTERJEVALEC II: Odpeljite jo!

ON: Zdaj si "junakinja"

TENIDA: (se zasmeye) Ja, res, junak junakinja Bo zhe drzhalo

ON: Se pochutish zmagoslavno?

TENIDA: Ah, daj, no. Vedno sem si zhelela biti JUNAK,

zdaj grem na morishche.

ON: Vem, jaz sem shibak. Sram me je. A razumi, samo chlovek sem.

TENIDA: Shkoda besed. Vem, vsak bi moral skrbeti zase, vsaj zase. To spoznanje je prav trapasto in zdi se mi prekleto grenko, prav nich osladno. Bodi hraber, drzhi se pokonci!

(zbor s Tenido je zhe pri izhodu)

ON: Lepo se je bilo ljubiti s tabo.

TENIDA: (se nasmehne v zhalosti in sramu in trapastem pogumu)

ON: Che bi kdo prishel in rekel, da te imam rad ali kaj takega, bi bilo ...

TENIDA: Odvech obema. Odvech tebi in meni.

(odidejo)

XV.

HEROD: Ljubila si se z njim, kaj? Ljubila! Le kako si mogla? Kako ti je sploh uspelo?

TENIDA: Kaj pa je zdaj to? Mar nisi nekje pozabil svojega preprihanja?

HEROD: Ne, kje pa. Jaz sem homoseksualec, peder, buzerant, to priznam. Homich, che hochesh.

TENIDA: No, zakaj potem te obsodbe, ti očitki?

HEROD: Trapa! Prelevila si se chez noch iz hrepeneche device, ki je ves chas sanjarila o Njem, v razuzdanko, ki je potem, ko je okusila strast, popolnoma ponorela. Vzhgalo se je v njej in kar gori, gori. Kar nastavljala bi se she in she

Kot zhivali

TENIDA: Ne govori tako!

HEROD: Kaj, ne? Res je, to chisto drzhi. Postala si she bolj hrepenecha, ker je to lepo. ampak On ima zheno, zheno ima in otroke in ves chas jih bo imel. Samo "pokavsalsal" te je, razumesh?

TENIDA: Ne bodi spet hudoben. Prosim! Ne vem, kaj ti je, kar pichi te in ...

HEROD: Pichi, seveda me pichi, pokonchala si vse moje nachrte. Hotel sem te spremeniti v devico, svetnico, hotel sem, da bi trpela in umrla, ti pa zhilavo naprej in v uzhitke. Tega ni bilo v tvoji kartoteki, razumesh? Nameraval sem te pokonchati prej, preden bi se ljubila z njim. Tako pa sem te spustil z vajeti in kaj je zdaj? Konec, traparija. Naj ti zdaj zavijem vrat? She zaploskal mi ne bi nihche. Ko bi se vsaj postarala in bi kot osamljena starka blodila po ulicah in jokajoche zrla v oblachen svet, v gluhe nochi brez skovikov in vetra. Bila bi zasmehovana, razmrshchena sivolasa starka. Lasje bi ti ...

(pridejo otroci in se vrtijo okoli nje)

...odpadali in nosila bi staro raztrgano mrezhico chez niti, ki bi ti she ostale. Izpod okocinjenega rdechega nosu bi prihajal vonj po chesnovem "shnopcu" in tvoja brada bi bila porashchena z drubnimi dlachicami, na katerih bi se lovile kapljice juhe. Otroci bi stopali v gruchi za tabo in se ti posmehovali.

OTROCI:

Coprnica stara, mi lahko posodish bradavico?
Kaj pa plesho, babura?
Tetka, si zhe videla mrtvega pticha?
(vrzhejo ji v obraz kokoshje kosti)
Razstavljenega na drobna chrevca, na ledvichka,
na mozhganchke?
Kaj ko bi ji vrgli kamen v glavo?
Zakaj imash pa tako vijolichaste noge?
Si spet pila, kaj?
Daj, brncni jo, da bo poletela.
Ho, daj meni denarnico, gotovo skriva v njen nogavico.
Stara, daj mi denar, da grem na pivo!
Zapelji ji chez noge!
Zabrichimo jo po tleh, da bo malo vreshchala.
To bo veselo, ko bo kar plesala.
Pleshesh, stara? Bi plesala tango, kaj?
Spotakni jo, da si bo zlomila nogo.
Glej, solze ima zhe v ocheh.
Dobro nam gre
Da se ne bomo utopili!
Hej, lahko nas vse zachara.
Zakaj si pa tiho, ti je moshka protezo snedla?

(izginejo)

HEROD: Nich nisi rekla. Molchala si in se delala pogumno.

Traparija!

TENIDA: Zakaj si včasih tako presneto hudoben?

HEROD: To je moja sluzhba. Vedno so me imeli za hudobnega. Po poklicu sem Hudobec, in che to sem, jih ne smem razocharati.

TENIDA: Koga?

HEROD: To prichakujejo in jaz jim izpolnim vse. Kaj ni to lepo in dosledno?

TENIDA: Bolje bi ne moglo biti.

HEROD: Ne norchuj se, che ne bo poletel tvoj krhki vrat.

TENIDA: O, kaj res? Ves strah je izginil. Nich vech nisem tako naivna in tudi che mi odrobish glavo, mi je chisto vseeno. Nekoch sva bila pach prijatelja in che me ubijesh zaradi prijateljstva, bi bilo to lepo.

HEROD: Posmehujesh se mi A te roke so zhe morile in she lahko morijo. Prav nich okorne niso.

(Raznobarvne svetlobe se razlivajo ... kot da ju vrtinec nese v brezno slishijo se kriki ljudi in divja glasba)

TENIDA: Kaj je to?

HEROD: Vrti se mi.

TENIDA: Tudi tebi?

HEROD: Tako chudno je.

TENIDA: Ta zvok. Ti glasovi kot bi bila v dolgem ozkem tunelu

HEROD: Ah, meni je slabo. Ne prenesem tega.

XVI

(Kot omamljena lezhita na tleh v chednem salonu, kjer gre zabava zhe proti koncu. Igra plesna glasba. Ljudje klepetajo in se smeji, so pijani, se poljubljajo)

ZHENSKA I. Ja, ti revchka ti, prevech sta se ga nacukala, kaj?

ZHENSKA II: Kaj je, lumpek, bi se malo ajchkal? (prvi)

Ti, to je pa res en krasen moshki. Kako topel pa divji, ja, mora biti divji (ga ljubkuje).

Pridi, to bo zabavica!

(obe ga obsipavata z nezhnostmi)

PLESALKA: Joj, pa res nisem tako imenitna, kakor pravite, ne.

PLESALEC: Naravnost ocharljivi ste. Nenavadno rumene oči imate kot pomlad.

PLESALKA: Kaj pa je na pomladi rumenega?

PLESALEC: Trobentice

Vas lahko prosim za ples?

PLESALKA: To pa.

(zaplesheta, sta precej okajena)

PLESALEC: Vi ste nenavadno strastna zhenska.

PLESALKA: Ples je zhe od malih nog zame najvechja strast.

Izziv. Ja, mislim, da bi temu lahko rekla izziv.

PLESALEC: Prekrasno pleshete. S primerno mehko.

PLESALKA: Oh, zhe kot triletna deklica sem morala plesati v gostilni na mizi za vesele ljudi.

PLESALEC: Pijance?

PLESALKA: Ne, tako mochno ne (mu zarije peto v nogo)

sekajte, che ne vas v trenutku prepustim Matildi ali pa vsaj neham plesati z vami. Sicer pa, ah, no, plesala sem, da so me chevli zhulili, da mi je lila kri. A neznansko sem se zabavala, ker sem videla, kako lahko sem nasmejala v tistih hudih chasih zariple in zgarane obraze.

PLESALEC: Oh, she zdaj ste tako neverjetni.

PLESALKA: No, no, laskavchek mali. Samo she nekaj korakov, pa prideva v nebesa.

PLESALEC: Brez kolesa?

PLESALKA: Ah, dajte, no, zdaj me pa zhe (zashepeta mu se smejeta)

Mhm, mochno ste me stisnili. To deluje sproshchujoche.

PLESALEC: Naj vas stisnem she mochnenje.

PLESALKA: Oh, da, ampak skrbno, z občutkom.

TENIDA: (she omotichna "krichi" na zhenske, ki silijo v onemogleda Heroda). Hej, vi, pustite ga. Pustite ga, che pravim.

ZHENSKA I. Tiho, pijana candra!

TENIDA: Oh, ko bi bila pijana. Ampak samo slabost ta muchna slabost

ZHENSKA III: Poglej, napila se je kot zhival.

PLESALEC: Ne prenesem opitih zhensk.

ZHENSKA II: Grozno, kakshna pijanka.

ZHENSKA I. Poglejte jo, kako lezhi. Pijandura!

ZHENSKA III: Nich ne more.

PLESALKA: Mogoche ima pa zavozhenno zhivljenje.

PLESALEC: Zaradi pijache?

TENIDA: Pustite ga, samo pustite ga. Prav nich se ne zaveda.

ZHENSKA I. Bi ga hotela zase, kaj? Pa ga ne dobish, v nobenem primeru.

ZHENSKA II: Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

TENIDA: Pravim vam, da ga pustite!

ZHENSKA I. Je mogoche tvoj? Potem ga pri prichi slechem in ga pouzhijem, kot ga ti she nisi nikoli, ker tudi ne znash. Zauzhijem ga z vsako poro in z vsako potno kapljico in z vsakim dihom in lepo telo se bo topilo kot vosek v mojih rokah.

Mu ne privoshchish, kaj?

PLESALEC: Zhenske so neverjetne. Kako okupirajo svoje uboge mozhe.

PLESALKA: Jaz se ne bom nikoli mozhila. (plesheta naprej)

PLESALEC: Res ne?

PLESALKA: Da bi se morala lochevati? Ne, res ne. Hvala.

PLESALEC: Zarechenega kruha se boste objedli.

PLESALKA: Res, nikoli. Moshki niso zhivljenski spremljevalci zame.

PLESALEC: Zhenske?

PLESALKA: Ne, ne, zhivali.

PLESALEC: Bi zhiveli tudi z ovnom, che bi bila potreba?

PLESALKA: Zakaj pa ne? Sem chisto bio zhenska. Mislim, da v tem ni nich slabega. Celo nasprotno, vech glav vech ve.

PLESALEC: Pa che bi se navezali nanj?

PLESALKA: Zhivalim sem prav rada suzhnja.

DEPILATOR: Oh, gospodichna Dreradrelalinalajda?

TENIDA: Ah, ne serjite ga, prosim, no.

DEPILATOR: Oprostite?

TENIDA: Delate se vljudnega tam, kjer ni treba. Saj me ne poznate. Hochem domov. Rada bi zhe spala v svoji postelji.

DEPILATOR: Prosim?

TENIDA: Nobena Dreradreradrenalalalajda nisem.

Nisem boginja. Che zhe hochete, Tenida mi je ime.

Tenida Srechelovka Otozhna.

DEPILATOR: Oh, saj sva si morala biti zhe predstavljena.

Na kranashki rezhirani vecherji z zelenim pudingom, niste bili to vi?

TENIDA: Zhe mogoche.

DEPILATOR: Oh, pijva na najino mogochno preteklost, na najino sedanjost!

TENIDA: In na prihodnost.

DEPILATOR: Prihodnosti pa ni, ljuba moja.

TENIDA: Kako, da ne?

DEPILATOR: Tu, v tem chasu je ni. Bali smo se je, pa smo jo izkljuchili. Na programu je bila po navadi ob desetih zvecher, zdaj pa chrtana s programa, na kratko.

TENIDA: Zaradi bolezni v ansamblu.

DEPILATOR: Prosim?

TENIDA: Nich, nich. Oprostite, a pila sem in moj spomin vsakokrat opesha ob takem dimu. Vashe ime sem pozabila. Gospod ?

DEPILATOR: Depilator. Vam na voljo.

TENIDA: Ah, gospod Depilator, bi kaj ? Krasen vecher, kaj?

DEPILATOR: Chudovit. Moram malo preshatati, pretipati vasha stegenca. Tako me srbijo roke.

TENIDA: Ste chisto ob pamet?

DEPILATOR: Naredite mi vendar to uslugo. Mhm Pa pa ritka, mhmm, kako to prija mojim rokam. Prava masazha. Balzam Zdaj pa hvalnica ljubezni.

Tako si me navdihnila,
pojoča senčica,
tako si me zazibala v polnočni sen,
kjer sredi rdečih je preprog spominčica,
kjer v zlatih omamah se usedam tezhak.
Ljubiva se po breznu vrtinca,
ljubiva se v solzicah krvi in blodenj,
naj vzplamti najina ljubezen kot povodenj.
Uh, kakšno dlako, chisto chrno, imate na bradi.
Kaj takega!
To mora po hitrem postopku proch.
Stran, satan, stran!
Chrne dlake so demonske,
v njih se nabira strup in smrt.

TENIDA: Oh, mene ne moti.

DEPILATOR: Ne, ne. Moti vas. To vem. Satanske dlake luciferjanske so pravo zlo. Prinesite mi pinceto. Pinceto!

(prinesejo ogromno pnceto)

S tem bomo o čistili sad greha, prevar in zlobe.

TENIDA: Ta pinceta lahko izpuli mene, ne pa dlake.

DEPILATOR: Seveda. Treba je segati do korenin in koreninic. Korenina dlachice ste vi sami, zato ni slaba ideja, da vas močno iztisnjeno izlochimo iz te igre.

TENIDA: Nikar. Lahko vam povem pravljico.

DEPILATOR: O dlachicah?

TENIDA: Ne, ne. No, lahko, pravzaprav Nekoch je bila

DEPILATOR: ...dlachica. To znam zhe na pamet. Raje ne bi izgubljali chasa.

TENIDA: Kaj pa "Pred davnimi leti"

DEPILATOR: ...je bila dlakica. Tudi to vem.

TENIDA: Ne, pred tisočletji je gospod Depilator, kralj Kosmate dezhele, prek sedmih gora

DEPILATOR: To si pa izmishljuje. Tega ne maram, ne maram.

Izpulite jo!

TENIDA: Samo prej mi zavezžite oči. Strahopetna sem, ne maram gledati ubijalčevih oči.

/Tema/

XVII

(Tenida sama v temnem, mrachnem prostoru)

TENIDA: To je torej to. Smeshno. Tema in nich drugega. Nobenih fanfar z rdechkastimi trakovi, nobenih svilnatih dvoran, pretkanih z mavrico. Enako kot prej. Kje je zdaj Bog Oche na mogochnem platinastem prestolu in zlatozobi angelci s kristalnimi krili in z diamantnimi ochmi? Je res ves ta romp in pomp in pobožne zhelje vezan le na ta omejeni, temni prostor, kjer ni ne hrane ne mane ne vode? Uboge brezobe starke, ki si zhelijo sem. Zmota, kakshna zmota. Upam, da bom imela vsaj tu mir.

Mogoche se je moje bivanje raztegnilo na ves ta prostor in sedaj plavam v kocki, na oblaku, k Svetemu Petru? Chisto možno. Morda je tu, nad mano, she polno takih kock, a jih nisem sposobna zaznati. Pa ta vrata? Vodijo v blazhen nasmeh device Marije? (vrata so zaklenjena).

Nich. Nikamor ne vodijo, ali pa vsaj zame ne.

Konchno sem sama s sabo. Skoraj se moram zbrati.... Sem Tenida Srechelovka Otozhna in zdaj bo mir, sveti mir

GLAS JECHARJA: Odprite vrata. Gospod zhupnik je.

(vstopi zhupnik)

ZHUPNIK: Hvaljen Jezus, otrok moj.

TENIDA: Kaj je zdaj to? Mi boste she tu solili pamet s trapastimi nasveti, ali mogoche pobirate denar za vstop v nebeshko kraljestvo? Moji zhepi so prazni. Nich ne bo.

ZHUPNIK: Otrok moj, prishel sem, da se mi spovesh.

TENIDA: Chemu bi se vam spovedala? Greshila sem, che sem, kot drugi. Kaj je na tem slabega?

ZHUPNIK: Pozabljash. Morila si. Poleg tega si preshushtvovala.

TENIDA: Prav nich nisem preshushtvovala, moriti pa sem morala. Drugache ni shlo. Bilo je prehudo zame.

Sploh pa, che zhe hochete, scvrite me na grmadi ali pa v peklu, prav mar mi je za te vashe bedarije.

ZHUPNIK: Brezupen si, otrok moj.

TENIDA: Ne posiljajte me s tem - otrok moj. Noben vash otrok nisem in ne bodite ochetovski, saj nikoli niste bili oche. Imate vsaj Sveto pismo pri roki?

ZHUPNIK: Ne. Zakaj?

TENIDA: Da bi brala. Tu nimam nobene knjige in zhe vidim, da bo bolj dolgočasno.

ZHUPNIK: Zdaj pa le poslušajte, otrok moj. Kmalu pride vasha zdanja ura, ne ubezhite ji, spovejte se, da pridete k Bogu, on bo zhe razumel.

TENIDA: Che je Bog, me razume zhe zdaj. In sploh

Kakshna zadnja ura neki? Mislila sem, da sem jo zhe davno prestala. Tako pa le niham med zhivljenjem in smrtjo. Oh, kaj bi dala, da bi bilo vse to zhe davno za meno. Da bi bila res mrtva in varna. Varna? Mogoche pa ni nich. Mogoche je she huje.

ZHUPNIK: Zato se spovejte!

TENIDA: Oh, ne bojim se, ne bojim se in prav nich se ne bom spovedovala. Che sem kriva, sem kriva. To bom nesla s seboj, kamor me pach pot zanese

ZHUPNIK: Potem?

TENIDA: Pojdite zhe, gospod. Dovolj je greshnikov, ki bi si zheleli spovedi Naredite kaj dobrega, naredite jim uslugo.

(zhupnik odide)

JECHARJEV GLAS: Pravzaprav ni kriva

(vrata se zaprejo)

TENIDA: (tolche po vratih) Ne, nisem. Spustite me ven!

JECHARJEV GLAS: Lahko bi jo spustila, ampak ne dá se mi odpreti vrat. Eden manj, eden vech... Saj je tako ali tako vseeno.

GLAS DRUGEGA

JECHARJA: Greva domov? Si jo dobro zaklenil? Vchasih so kakshni prave zverinice.

TENIDA: (trka po vratih) Trkaj, trkaj in se ti bo odprlo.

Trkaj, trkaj in se ti bo odprlo. Saj je brez pomena.

GLAS TETE

EUMIDE: No, vidish svojo neresnost. Saj sem ti rekla, da jim ne smesh zaupati.

TENIDA: Nesramnica, zhe spet si prislushkovala.

TETA EUMIDA: To ni res.

TENIDA: Seveda je, to mi je rekla tvoja mati. Kje je zdaj?

TETA EUMIDA: Revica, saj se ti je popolnoma zmedlo. Zhe davno je mrtva. Saj sem vedela, da za vsemi temi tvojimi pobegi chepi nekaj takega. Ljudje zdaj veliko govorijo o tebi. Zhena je chisto

ponorela, rezala si je zhile in norela v spalnih srajcah po mestu. Celo golo so jo videli pred Magistratom. Bilo je res zabavno! Zdaj se je umirila v ljubimchevem objemu. Ne, tudi Ona ni vech chisto nedolzhna rozhica.

TENIDA: Kaj je z Njim?

TETA EUMIDA: Ne vem. Prijeli so ga in delal je zhe samomor.

TENIDA: Torej mu ni uspelo?

TETA EUMIDA: Ne, nashli so ga, ko se je obeshal za pas. Oh, kako prav si naredila, da si pokonchala tisto stenico. No, vidish, prav ponosna sem nate. To sem si vedno zhelela. Zhelela sem, da bi ga mahnila s krepelcem po tisti njegovi prostashki glavi, ki ni imela niti za shchepec mozhgan. Oh, kar razburi me, che pomislim na to.

TENIDA: Res ne morem ven od tod?

TETA EUMIDA: Zhal ne, obsojena si. Oh, kako lepo je to. Postala si tako slavna, da vse mesto gorovi o tebi. Za vsakim vogalom, na vsakem prehodu, v vsaki kavarni K meni prihajajo za intervjuje. Nekaj krasnega si storila. Zdaj imam vsak dan svojo rubriko v chasopisu, kjer odgovarjam na pisma bralcev in pishem o tebi. Moj nabiralnik je seveda vsak dan chisto zasut s pismi. Hkrati pa obsojam tvoje morilsko dejanje, ki si ga izvedla nad ptichkom. Tega ne bi smela. Absolutno ne.

TENIDA: Pa saj nisem. To si je izmislil "on" sam.

Zakaj naj bi ubila drobnega pticha? Chemu?

TETA EUMIDA: Zato, ker si bila ljubosumna nanj, ker je lahko letel. Hotela si mu vzeti krila. Célo zhivljenje si si zhelela poleteti. Tvoje sanje o letalskih poletih, o majcenih letalih. Se spominjash? In kdor visoko leta

TENIDA: ... nizko pade. To so tvoje zhelje, teta.

TETA EUMIDA: Shkoda le, da ne bom videla tvojega otroka. S takim moshkim! Bil bi lep

TENIDA: Zakaj? Saj nisem nosecha?

TETA EUMIDA: Kako, da ne? Mar ne vesh?

TENIDA: Nosecha sem. Potem je nekaj le ostalo. Nekaj, kar bo odshlo z mano. Moje in v mojem trebuhu. Mogoche bi pa vseeno zhivela.

Odvrci takoj tole sukcnjo,
zavleci se v lukcnjo,
potem pa poj,
potem pa spi,
z velikimi pokrovkami,
z velikimi ochmi.
Predaj se mojim lasem,
potoni v moje noge,
naj zhile te chutijo,
naj prsti te motre,

z ogromnimi sanjami
zapleti se mi v srce.

Teta, rada bi shla ven. Zdaj bo zhivljenje chisto drugachno. Ochistili bova hisho. Otrok potrebuje red in mir. Teta? Teta! Teta, zakaj si shla, tega Teta!

ZBOR BODOCHIH

SVETNIKOV IN

SVETNIC: Oh, poglej se, nesrechnica. Kaj si storila! Pahnila si vse v pogubo. Sebe in nas. Bila si nam vzor in she bi nam lahko bila. Morala bi biti grda, tako zelo grda, da bi ne morala biti niti bozhja nevesta. Ti pa si nas razocharala.

TENIDA: Ne vem, zakaj sem vas ravno jaz razocharala?

ZBOR: Ker bi morala zhiveti v chistosti in nedolzhnosti. Oh, kaj si storila! Zdaj bi lahko sedela na bakrenem tronu, obdana s pernatimi dushami in zlatimi vencii, na glavi pa bi se ti svetil sij. A vse si unichila. Nashe nade so utonile.

Mislili smo se uchiti, uchiti resnic in kreposti. Bila si nash idol, tebe smo hoteli dosechi....da bi dosegli bozhjo slavo. Zdaj pa bosh reva za svoje grehe hudo poplachana Zavrnila si celo bozhjega poslanca. To ni bila shala. Morala bi umreti chista v luknji golazni, pa bi bila danes svetnica v dolgi svileni halji.

TENIDA: Tega si nisem nikoli zhelela.

ZBOR: Seveda, nisi bila trdna in ne zaupanja vredna. Nisi se obnashala kot gospodova suzhnja, postala si suzhnja pekla. A obrachala si se k Bogu in mu vpila. Vpila si nashemu Stvarniku.

TENIDA: Nikoli ni bilo tako. Vse to je bilo nenamerno, le izrecheno.

ZBOR: Mi smo verjeli vate. A bila si slaba. Popustila si. Postala si sluzhabnica pekla.

TENIDA: Kakshen pekel? Suzhnja pekla? Ne trobezljajte bedarij. Pa ne, da she vedno verjamete v te traparije?

SVETNIKI: Nevernica. Pregreshnica. Vlachuga. Lahko, da so zakoni tam she bolj kruti, zna biti ... Pustila si se zapeljati. Kaj nikoli nisi brala Svetega pisma?

TENIDA: Sploh vas ne bom poslushala.

SVETNIKI: Tako glasni bomo, da nas bosh morala. Ne gre drugache. Na peshchico pesmi si se ujela. Na peshchico nicha. Popustila si. Zaradi moshkih.

TENIDA: Nehajte!

(izginejo)

TENIDA: Zakaj zvonijo? Tako tezhki se zde ti zvonovi.

GLAS HERODA: On.

TENIDA: Ubil se je.

GLAS HERODA: Pach, uspelo mu je.

TENIDA: To je konec, kajne?

GLAS HERODA: Oprosti, ker sem bil tak, nisem hotel.

TENIDA: To je konec, kajne?

GLAS HERODA: Bilo je pach moje poslanstvo. Zdaj je konchano. Izpolnil sem vsa prichakovanja.

TENIDA: Vprashala sem te nekaj, ti pa nich.

GLAS HERODA: Konec je, ja.

TENIDA: Zakaj ne pridesh k meni? Tako rada bi te spet videla. Le meglen je tvoj obraz.

GLAS HERODA: Vrata so zaklenjena.

TENIDA: Nekoch si prestopal zidove in potoval prek njih. She vesh?

GLAS HERODA: Zdaj je tudi to odshlo Zbogom.

TENIDA: Res morash oditi? Me pustiti samo?

(trenutek tishine, tema, krik) NE !!!!

Z A S T O R